

Arrest

nr. 193 041 van 3 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de minderheidsclan Madiban, subclan Mohamed Barre. U bent afkomstig uit de wijk Dayaho in Aden Yabaal, behorende tot het gelijknamige district in de provincie Midden Shabelle. Aangezien u geen enkel vorm van onderwijs genoot bent u volledig ongeletterd. Op achtjarige leeftijd werd u besneden. Na het overlijden van uw ouders nam uw grootmoeder de zorg over u en uw broer M.R.I.. U woonde allen samen in een huurwoning die in het bezit was van uw buurvrouw H. die tevens een vriendin was van uw moeder. Uw broer waste af in restaurants en herstelde schoenen om jullie te onderhouden. Als lid van de minderheidsclan Madiban voelde u zich als kind scheef bekeken door andere kinderen.

Wanneer er ruzies en vechtpartijen tussen uw broer en de kinderen van de buurt plaatsvonden werden u en uw broer steeds benadeeld door de volwassenen die tussen kwamen. Uw latere partner,

D.M.F., behorende tot de clan Abgal –subclan van de Hawiye hoofdclan- baatte een winkel uit waar u boodschappen deed. Hij vernam van uw problemen en stelde u voor hem te huwen. Omdat u bang was dat zijn familie u niet zou aanvaarden omwille van uw afkomst, weigerde u hem te huwen. U ging uiteindelijk akkoord met een huwelijk nadat hij u verzekerde dat zijn familie geen bezwaar zou maken. Na jullie huwelijk in 2001 werd u echter door uw schoonfamilie niet aanvaard. Ook verstootten ze uw echtgenoot en zeiden hem dat hij niet meer welkom was in zijn familie. U woonde samen in de huurwoning die u ook voor uw huwelijk betrok. De mensen uit uw buurt bekeken u scheef en maakten u opmerkingen omwille van uw huwelijk met een lid van een meerderheidsclan. Meermaals werd u, wanneer u in de stad rondliep, aangevallen en geslagen door leden van uw schoonfamilie. Zelfs na de geboorte van uw vier kinderen werd u door de schoonfamilie lastiggevallen wanneer u ze in de stad tegenkwam. Omdat uw kinderen op school werden uitgescholden voor "Boon" -een scheldnaam voor leden van de Madiban, haalde u ze er weg. Uw echtgenoot werkte verder in zijn winkel en deed regelmatig grote aankopen in Hamar (Mogadishu) waar hij contacten onderhield met uw oom H.I.A.. Van uw echtgenoot hoorde u meermaals dat hij bang was voor al Shabaab. Hij vertelde u dat hij door leden van deze groep werd gevraagd zich bij hen aan te sluiten maar dat hij dit voorstel afwimpelde door te stellen dat hij voor jullie kinderen moest zorgen. U probeerde uw echtgenoot op te beuren door hem te zeggen dat al Shabaab hem niets zou maken. Toen u zes maanden zwanger was van uw vierde dochter, If. –intussen drie jaar oud-, zei uw echtgenoot u dat hij ging afreizen om inkopen te doen. De tweede avond na zijn vertrek kwamen mannen van al Shabaab bij u langs en vroegen achter uw echtgenoot. Nadat u ze meldde dat uw echtgenoot afwezig was vertelden ze u dat hij een "mujrim" (misdadiger) was en dat ze op de hoogte waren dat hij met de overheid werkte. Nadat al Shabaab bij u was vertrokken, contacteerde uw buurvrouw H. uw echtgenoot en vertelde hem over het voorval. Ze raadde hem aan niet naar huis te komen. Sinds dit voorval heeft u uw echtgenoot nooit meer gezien of gehoord. Om u van een inkomen te voorzien opende u een eetplaats. U kon hiervoor rekenen op de hulp van H., die u één van haar eigendommen ter beschikking stelde. Tot uw dochter If. één jaar oud werd kwam al Shabaab regelmatig bij u langs op zoek naar uw echtgenoot. Nadat ze beseften dat hij er niet meer was lieten ze u met rust. Toen uw schoonfamilie er achter kwam dat uw echtgenoot weg was, verweten ze u de zorg voor uw kinderen niet aan te kunnen. Gebruik makend van uw afwezigheid namen ze tot vier keer toe uw kinderen met zich mee. U meende dat uw schoonfamilie uw kinderen wilde afpakken en uw dochters wilden laten besnijden ten einde u te vernederen. Uw kinderen liepen telkens bij uw schoonfamilie weg en kwamen terug thuis. Rond eind zesde – begin zevende maand van 2016, toen u in uw eethuisje aan het werk was kwamen leden van uw schoonfamilie opnieuw bij u thuis. Toen u terug thuis kwam vernam u dat uw schoonmoeder en twee van uw schoonzussen bij u thuis een ingehuurd vrouw hadden gebracht, om uw twee oudste dochters, Is. en Ist. en de dochter van uw broer, Ra., te laten besnijden. Uw broer die bij u langs kwam vernam van het gebeuren en wilde naar uw schoonfamilie gaan. U hield hem tegen en zei dat jullie niets meer aan de zaak konden veranderen. Wanneer leden van uw schoonfamilie terug bij u thuis kwamen om uw kinderen mee te nemen ontstond er een discussie. Uw broer, die voor u in de bres sprong werd door hen neergestoken. Bij het zien van zijn bloed verloor u uw bewustzijn. Nadat u bijkwam vernam u dat uw broer was omgekomen en begraven. Uw buurvrouw H. vertelde u dat u zo niet verder kon en dat u beter naar uw oom in Hamar (Mogadishu) zou gaan. Ze verzamelde geld voor jullie reis en vertrok samen met u en vier van uw kinderen naar de rand van Adan Yabaal. Haar dochter, Fa., nam de overige van uw kinderen en de twee kinderen van uw broer met zich mee. Eenmaal jullie samen waren zette H. jullie op een transport naar Hamar. De zesde dag van de zevende maand van 2016 kwam u aan bij uw oom. Om niet te worden gevonden door uw schoonfamilie werd besloten dat u het land zou verlaten. De twintigste dag van de zevende maand van 2016 vertrok u samen met een smokkelaar die uw oom voor u vond, naar de luchthaven. De smokkelaar vertelde u dat u als zijn vrouw naar het buitenland zou reizen en gaf u een paspoort op naam van N.Y.A.. U vloog vanuit Hamar naar een voor u onbekende plaats. Vanaf die onbekende plaats nam u samen een vlucht naar een andere voor u onbekende plaats. U werd vervolgens in een wagen gezet en bij aankomst in Brussel achtergelaten. Op 26 juli 2016 heeft u een asielaanvraag ingediend. Omdat u nog steeds gezondheidsproblemen heeft ten gevolge van de door u ondergane besnijdenis als kind, bezocht u een dokter. U kreeg als bewijs van uw besneden toestand een attest mee. Omdat u te kampen heeft met lichamelijke klachten wil u zich in de toekomst laten defibuleren. U liet de ingreep echter nog niet uitvoeren omdat u bang bent dat in het geval van een terugkeer naar Somalië, indien u er ooit zou moeten bevallen, de vroedvrouwen over u zouden roddelen. In het opvangcentrum waar u verbleef maakte u kennis met een Somalische jongen. Hij vertelde u dat er in België een Somalische ambassade bestond. Omdat men u bij uw asielaanvraag vroeg of u documenten had besloot u naar de ambassade te gaan ten einde documenten te verkrijgen. Nadat men een gesprek met u had gaf men u een attest van verklaring van geboorte waarmee u wil aantonen dat u afkomstig bent uit Aden Yabaal in Somalië. vernam via telefonische contacten met uw oom in Hamar dat hij bang is dat uw schoonfamilie uw kinderen bij hem zal komen halen. Hij zou van uw

buurvrouw H. hebben vernomen dat uw schoonfamilie van plan is uw dochters opnieuw (en meer) te laten besnijden. H. zou hem daarbij hebben gemeld dat uw schoonfamilie Aden Yabaal had verlaten. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest neer waarin staat vermeld dat u besneden bent volgens het type 3 (d.d. 17/11/2016) en een verklaring van geboorte opgesteld bij de Somalische ambassade in België op 18 augustus 2016.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoor CGVS I, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw uitleg aangaande uw reisweg van Somalië tot België. Zo dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig wist over de door u gebruikte reisdocumenten. U verklaarde een **vliegtuigreis** te hebben gemaakt van Somalië naar een voor u onbekend land. Over de reisweg kon u echter nagenoeg niets vertellen, behalve dat u met een paspoort reisde op naam van N.Y.A. (gehoor CGVS II, p.32). Gevraagd van welk land het paspoort van die vrouw was verklaarde u dit niet te weten. Evenmin kon u vertellen waar deze persoon geboren was, noch kende u haar geboortedatum (gehoor CGVS II, p.32,33). Hoewel u van uw smokkelaar te horen kreeg dat u als zijn echtgenote meereisde kon u behalve zijn voornaam, geen enkele andere gegevens over die man verstrekken. Op de vraag naar de volledige naam van deze persoon en naar zijn concrete afkomst bleef u immers een antwoord schuldig (gehoor CGVS II, p.32). Behalve dat u uit Hamar (Mogadishu) vertrok weet u niet te zeggen waar uw vlucht eerst landde. Vanuit dat onbekend land zou u vervolgens een **vliegreis** hebben gemaakt naar een ander voor u onbekend land. Vanuit die plaats zou u per wagen naar Brussel zijn gekomen waar u door uw smokkelaar werd achtergelaten en u vervolgens een asielaanvraag indiende (gehoor CGVS II, p.32).

Om het gebrek aan duidelijke informatie over uw reisroute en de daarvoor gebruikte documenten uit te leggen stelde u enkel dat uw smokkelaar een slechte man was die u niets zei en niets liet vragen. Geconfronteerd dat het toch merkwaardig was dat een smokkelaar u niet beter zou hebben voorbereid voor een vliegreis (via twee internationale luchthavens), gelet op de grote mogelijkheid ondervraagd te worden over uw identiteit, nationaliteit, afkomst, reisdoel en lettend op het feit dat uw smokkelaar u vergezelde, maakte u enkel de vragende opmerking "Hij zei toch een naam voor me?". Hoe het kwam dat hij u niet meer informatie had verstrekt, gelet op de risicovolle gevolgen voor hem indien jullie zouden worden ondervraagd zei u enkel "Zo reisde ik, hij wilde geen contacten en dat ik iets meer zou weten". Die uitleg is geenszins serieus of afdoende. Gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant tegen de lamp te lopen, is het niet aannemelijk dat u niet beter zou zijn voorbereid. Het is immers algemeen geweten dat de politie/douane, op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles en gerichte acties voert om illegalen/mensensmokkelaars op te sporen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw reis. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen ondermijnd.

Aangaande uw bewering uw leven lang het slachtoffer te zijn geweest van (zware) discriminatie in het algemeen en mishandeling door uw schoonfamilie omwille van uw toebehoren tot de minderheidsclan Madiban, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover elke coherentie missen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u stelt zowel van vaders als moederszijde tot de Madiban gemeenschap te behoren, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw moeder van de clan Ogaden was, een subclan van de hoofdclean Darod (gehoor CGVS I, p.28 en verklaringen DVZ p.4 vraag 6 e).

Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u enkel dat u zich had vergist omdat u aan uw kinderen dacht en u dit antwoord "eruit floepte". Uw uitleg is echter weinig overtuigend. Het is immers merkwaardig dat u op hetzelfde moment wel in staat zou zijn geweest een correct antwoord te geven op de vraag naar de clan van uw vader (gehoor CGVS I, p.28,29).

Hoe dan ook, blijkt uit uw verdere verklaringen dat u niet in het minst aannemelijk kan maken daadwerkelijk tot een minderheidsclan te behoren en hierdoor problemen van discriminatie te hebben gekend. Zo is het opvallend dat wanneer u wordt gevraagd om persoonlijke wedervaren als lid van de Madiban binnen de Somalische gemeenschap uiteen te zetten u niet verder komt dan veralgemeningen. Gevraagd met welke concrete en persoonlijke discriminatie u af te rekenen had voor uw huwelijk, vroeg u zich af of u over uw problemen diende te vertellen. U werd daarop verduidelijkt dat u een opsomming diende te geven van persoonlijke discriminatie omwille van uw toebehoren tot een minderheidsclan. U antwoordde daarop met een algemene uiteenzetting van uw leven als kind zonder ouders en hoe uw broer de kost verdiende. Vervolgens ging u over hoe u uw echtgenoot leerde kennen en hoe u huwde. U somde daarop enkel problemen met uw schoonfamilie op (gehoor CGVS II, p.4,5). Nadat u de kans werd gegeven een overzicht te geven over uw problemen met uw schoonfamilie werd u opnieuw gevraagd om te vertellen met welke concrete en persoonlijke discriminatie u te kampen had voor uw huwelijk, als lid van een minderheidsclan. U haalde daarop aan als "Boon" (een pejoratieve term voor een lid van een minderheidsclan) te zijn aangesproken en te zijn vernederd. Uitgenodigd om verder te vertellen stelde u enkel zeer algemeen: "Je krijgt veel problemen met bevolking, niemand kijkt je aan bv als je naar koranschool wil, naar de madrassa, dan kijken de kinderen je raar aan." (gehoor CGVS II, p.5). Behalve dat u uitermate vaag blijft in uw uiteenzetting, zijn uw verklaringen op een (koran)school raar te zijn bekeken ook opmerkelijk te noemen. U verklaarde immers expliciet nooit naar school te zijn geweest, zelfs niet naar een koranschool (gehoor CGVS II, p.13). Ook wanneer u opnieuw de mogelijkheid werd gegeven om verder uw persoonlijke discriminatie uiteen te zetten kan u enkel vertellen wat uw broer als kind aan onrechtvaardigheid zou hebben meegemaakt (gehoor CGVS II, p.6). Een dergelijke onpersoonlijke uitleg maakt dat uw verklaringen stereotiep/niet overtuigend overkomen en maar weinig doorleefdheid vertonen. Andere voorbeelden van persoonlijke discriminatie omwille van uw clan kon u niet melden (gehoor CGVS II, p.6).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw beweerde afkomst wordt overigens bijkomend ondermijnd door uw incoherente verklaringen over uw problemen met uw schoonfamilie. Hoewel u verklaarde dat uw schoonfamilie uw huwelijk niet accepteerde, ze uw gezin niet aanvaardden en zelfs uw echtgenoot – hun zoon/broer- hadden verstoten (gehoor CGVS I, p.9), haalde u even verder aan dat uw schoonfamilie uw kinderen meermaals had meegenomen omdat ze van mening waren dat u als alleenstaande vrouw de zorg voor de kinderen niet aankon (gehoor CGVS I, p.10). Een dergelijke uitleg/handelen staat dan ook haaks op uw negatieve omschrijving van de relatie tot uw schoonfamilie. Indien u en uw gezin daadwerkelijk jarenlang door ondermeer uw schoonfamilie werden gevisieerd, genegeerd en u meermaals door hen zou zijn mishandeld, zou men kunnen verwachten dat u en uw echtgenoot de huurwoning die jullie betrokken zouden verlaten en zouden verhuizen. U stelde immers dat uw echtgenoot regelmatig zaken deed in Mogadishu en dat hij de laatste keer dat u iets van hem vernam zich daar bevond (gehoor CGVS I, p.25,26 en CGVS II, p.4,10,14,21). Uw uitleg dat u uw kinderen niet uit hun vertrouwde omgeving wilde verplaatsen is dan –gelet op de ernst van de door u beweerde feitenmerkwaardig en niet overtuigend (gehoor CGVS I, p.26).

Even opmerkelijk is overigens uw uitleg over de gedwongen ondergane en door u verworpen besnijdenis van uw dochters en nicht. U verklaarde dat uw dochters (13 en 14 jaar oud) en zelfs de dochter van uw broer (14 jaar oud) op vraag van uw schoonmoeder en schoonzussen, kort voor uw vertrek naar België werden besneden. U legde daarbij uit dat ze niet het faraonische (meest zware) type besnijdenis kregen, maar een lichte vorm van besnijdenis ondergingen. Uw stelling dat deze actie was ondernomen om u een hak te zetten is echter merkwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat uw schoonfamilie die jullie had verstoten alle moeite zou doen (een vrouw inhuren die besnijdenissen uitvoert, deze bij u thuis brengen en haar hiervoor te vergoeden) om uw dochters en zelfs hun nicht aan een traditioneel ritueel te onderwerpen waarmee ze hen tot een volwaardig geaccepteerd lid van de gemeenschap maken. Onbesneden vrouwen worden immers in Somalië nog steeds vaak niet volledig geaccepteerd door de gemeenschap (gehoor CGVS I, p.8,9,11,12,13). Geconfronteerd met deze toch opmerkelijke verloop van de feiten zei u enkel: "Ja wat u zegt klopt wel. Traditioneel is het wel zo gezien, maar ja bij ons speelde al iets, ze waren meer met mij bezig en niet met hen. Ze wisten dat ik besnijdenis erg vond omdat ik het al had meegemaakt" (gehoor CGVS I, p.14). Uw uitleg voor het doen en laten van uw schoonfamilie mist dan ook enige logica. Aan uw bewering dat uw broer zou zijn gedood naar aanleiding van deze gebeurtenissen kan dan gelet bovenstaande vaststellingen geen enkel geloof worden gehecht.

Aangezien u stelt dat uw vrees voor uw schoonfamilie, die de besnijdenis van uw dochters en nicht en de moord op uw broer op hun geweten had en ook u wilde vermoorden (gehoor CGVS II, p.7), de hoofdreden was om uw land te verlaten, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Behalve dat de door u beweerde problemen met uw schoonfamilie omwille van uw toebehoren tot een minderheidsclan volledig ter discussie staan, dient bijkomend te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de door u voorgehouden herkomst/verblijf in Aden Yabaal in de provincie Midden Shabelle enkele merkwaardigheden te bevatten waardoor er ernstige vragen rijzen over uw werkelijke herkomst.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verblijf in Somalië/Aden Yabaal gelegen in de provincie Midden Shabelle op fundamentele wijze ondermijnd wordt doordat u een ernstig gebrek aan doorleefde kennis over uw onmiddellijke leefomgeving vertoont. Gelet op uw stelling dat Aden Yabaal uit twee wijken bestaat, Waberi en Dayaho, blijkt u geconfronteerd met de benaming "Alud" – nochtans een plaats aan de rand van Aden Yabaal, gelegen op een hoofdweg- nooit van deze benaming te hebben vernomen (gehoor CGVS I, p.19,24,25). Hoewel u beweert nooit uw stad uit te zijn geweest en nooit enige scholing te hebben genoten waardoor u volledig ongeletterd zou zijn, blijkt u wel te kunnen vertellen dat Midden Shabelle uit zeven districten bestaat en kan u ze alle zeven vlot opsommen (gehoor CGVS I, p.18 en CGVS II, p.13). Ook kan worden vastgesteld dat u vlot de aangrenzende provincies aan de provincie Midden Shabelle kan benoemen (gehoor CGVS II, p.22). Gevraagd van waar u deze informatie heeft stelde u dit te hebben opgevangen wanneer mensen er over spraken. Uiteindelijk gaf u aan dat u deze benamingen van de indeling van de provincie Midden Shabelle had onthouden omdat u uw echtgenoot om uitleg had gevraagd over de districten en de hoeveelheid ervan. Ook uw kennis aangaande de provincies stelde u van horen zeggen te hebben onthouden (gehoor CGVS II, p.22). Die uitleg is echter niet overtuigend. Het is immers bedenkelijk dat u dergelijke informatie –over plaatsen die niets met uw dagdagelijkse leven te maken hadden- zomaar zou hebben onthouden. Of uw wijk Dayaho dan wel de wijk Waberi de grootste is, weet u dan weer niet met zekerheid te melden. Waarom u meende dat uw wijk groter zou zijn stelde u enkel "ik veronderstel dat" (gehoor CGVS I, p.25). Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over de twee wijken van uw stad geeft u een loutere opsomming van bezienswaardigheden, zoals een melkmarkt, een veemarkt een moskee en een voetbalveld in Dayaho. U werd daarop gevraagd om verder en meer te vertellen. Behalve verder op te sommen dat er één school en één politiekantoor aanwezig is en dat de twee wijken door een weg worden afgescheiden kon u niets meer concreets melden (gehoor CGVS I, p.19). Er werd u dan vervolgens gevraagd om uw eigen woning te situeren aan de hand van de door u opgesomde plaatsen. U stelde daarop dat indien men de stad zou binnenkomen uw huis in het westen ligt, voorbij de markt (gehoor CGVS I, p.20). Er werd u daarop opgemerkt dat uw uitleg niet duidelijk was en werd u gevraagd wat u bedoelde met uw huis in het westen en van waar men de binnenkomst in de stad diende te zien. U antwoordde daarop enkel "Als je in de stad bent ten westen en de stad is een klein stadje". Weerom werd u gevraagd welke plaats/richting u bedoelde men het binnenkomen in de stad. U stelde hierop "Ik bedoel als je in centrum staat is het ten westen van de suuqa (markt), maar ik ben nooit stad uit geweest of binnengekomen". Uw antwoord is dan ook uitermate vaag te noemen gelet op uw eerdere bewering dat er in uw stad twee markten aanwezig zijn. Gevraagd welke markt u dan juist bedoelde zei u dat het om de melkmarkt ging (gehoor CGVS I, p.20). Omdat uw uitleg alsnog geen duidelijkheid verschafte werd u gevraagd om de plaats van uw woning in de stad weer te geven aan de hand van de melkmarkt en de andere door u opgenoemde publieke gebouwen zoals de school, de moskee en het politiekantoor (gehoor CGVS I, p.20,21). U stelde daarop dat "de moskee zich helemaal aan de andere kant bevindt". Gevraagd wat u met de andere kant bedoelde antwoorde u enkel "Die ligt aan rechterkant achter de wijk".

Opnieuw werd u opgemerkt dat uw verklaringen geenszins duidelijk maakten waar uw woning zich bevond en werd u gevraagd om te vertellen waar de door u opgesomde plaatsen liggen indien men vanaf uw woonst zou vertrekken. Uiteindelijk verklaarde u "Ik weet niet hoe ik er u naartoe kan brengen." (gehoor CGVS I, p.21). Aangezien het enige dat u kon concretiseren de windrichtingen waren –"uw woning in het westen", "de ingang van een politiekantoor in het oosten"-, werd u gevraagd hoe u dan –

rekening houdend met uw opleidingsniveau- zo concreet windrichtingen kon benoemen. U antwoordde: "Ik weet dat gewoon. Het is niet moeilijk het is niet ver weg. Ik was er eens op een dag op zoek naar mijn kinderen die aan het spelen waren met andere kinderen, dat was in die buurten dat ik ging" (gehoor CGVS I, p.23). Die uitleg is allerminst overtuigend noch doorleefd te noemen. Van een ongeschoolde persoon die haar hele leven in dezelfde plaats woont en werkt, die bovendien nooit haar stad zou hebben verlaten, kan eerder een meer doorleefde voorstelling van haar directe leefomgeving worden verwacht in plaats van een opsomming van alomtegenwoordige publieke plaatsen zoals een moskee en een school en een opsomming van districten en provincies waar men nooit is geweest.

Dat uw verklaringen aangaande uw verblijf en werk in Aden Yabaal elke realiteit missen blijkt bijkomend uit het volgende: Aangezien u stelde een eetplaats te hebben geopend in de stad, werd u gevraagd waar deze plaats zich bevond ten opzichte van uw woning. U kon enkel aanhalen dat uw eethuis zich ten westen van uw woning bevond. U kon echter zelfs niet bij benadering inschatten hoelang u over dit (dagelijks) traject deed (gehoor CGVS II, p.22,23). Op de vraag hoe iemand in Aden Yabaal een eetplaats opent reageerde u aanvankelijk niet. U werd daarop opnieuw gevraagd om uit te leggen welke formaliteiten men dient te ondernemen in uw stad om een eetplaats te openen (gehoor CGVS II, p.23). U antwoordde daarop: "Je gaat 's morgens de hut opzetten en je gaat inkopen doen, daarna zet je vuur en maakt dan thee en koffie, de pannenkoeken" (gehoor CGVS II, p.24). Zelfs na vijf keer te zijn gevraagd welke stappen u diende te ondernemen om een eetplaats te openen, bleek u niet in staat een concrete uitleg te geven, behalve zeer algemeen te vertellen hoe men een eetplaats runt (gehoor CGVS II, p.24). Gevraagd of u formaliteiten in orde diende te brengen om een dergelijke zaak open te houden stelde u enkel "Ik heb dat niet gezien, niemand vroeg me iets. Mijn eetplaats was niet zo groot, was kleine plek". U haalde zelfs aan nooit taxen te hebben moeten betalen aan al Shabaab, hoewel u wist te zeggen dat andere zakenlui dit wel dienden te doen. Waarom er voor u een uitzondering werd gemaakt legde u uit als zou uw zaak slechts in de voormiddag open zijn geweest. Even verder gaf u evenwel toe dat al Shabaab aan winkeluithouders taxen vraagt, maar herhaalde u dat ze dit bij u niet hadden gedaan (gehoor CGVS II, p.24). Uw uitleg dat al Shabaab u ontzag inzake het betalen van taxen is overigens opmerkelijk gelet op uw bewering dat al Shabaab u gedurende een jaar kwam lastigvallen, op zoek naar uw echtgenoot (gehoor CGVS II, p.12,16,17,18).

Even onwaarschijnlijk is uw uiteenzetting over uw vlucht uit Aden Yabaal. U stelde begin zevende maand 2016 vanuit Aden Yabaal, per wagen, vergezeld door twee mannelijke bestuurders en twee andere vrouwelijke passagiers, naar Mogadishu te zijn gereisd (gehoor CGVS II, p.31). Behalve dat het opmerkelijk is dat u –zonder ooit deze weg te hebben afgelegd- tien geografische plaatsen kan opnoemen langs waar u tot Mogadishu reisde, is het -gelet de regels van al Shabaab, dat vrouwen die zich willen verplaatsen zich moeten laten begeleiden door een mannelijk familielid (vader, broer of voogd)- opmerkelijk dat u (en twee andere vrouwen) probleemloos doorheen een gebied gecontroleerd door al Shabaab, reisden in het gezelschap van twee mannelijke bestuurders (gehoor CGVS II, p.34,35). Geconfronteerd met deze feiten stelde u enkel "Ja maar ik was gedwongen, en ik had geluk, ik was niet gezien ik had geluk ... Ik had geen problemen, God heeft me gered... Ze hebben ons niet gcontroleerd. Er waren geen problemen onderweg, wagen stopte en ze zagen ons vrouwen en kinderen en ja" (gehoor CGVS II, p.35). Die uitleg herstelt/verklaart echter op geen enkele manier de opgemerkte incoherentie. Dat u niet in het minste aannemelijk heeft gemaakt onder het bestuur/de controle van al Shabaab te hebben geleefd blijkt ten slotte uit uw antwoorden op de vraag naar het beschrijven van de impact die de komst van al Shabaab op u persoonlijk zou hebben gehad. Vooreerst kon u niet concreet vertellen hoe oud u was toen al Shabaab aan het bewind kwam in uw woonplaats. U haalde enkel aan dat in 2006 er islamitische rechtbanken aanwezig waren (gehoor CGVS II, p.36). Op de vraag naar de impact op uw dagdagelijkse leven onder al Shabaab kon u niet meer vertellen dat mensen heel bang waren. U werd daarop herhaald dat u over uw persoonlijke beleving diende te vertellen. U herhaalde daarop enkel "Angst, mensen waren bang en op gegeven moment leefden ze zo en veranderde er niets aan mijn leven" (gehoor CGVS II, p.37). Gelet op de uitermate restrictieve regels die al Shabaab aan alle inwoners oplegt en zelfs lijfstraffen en ter dood veroordelingen niet schuwt -ook u blijkt hiervan (in theorie), op de hoogte te zijn (gehoor CGVS II, p.18)- is uw uitleg dat de komst van al Shabaab voor u niets veranderde, opmerkelijk. Zoals eerder reeds opgemerkt mist uw uiteenzetting alle doorleefdheid. Met het feit dat u niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Aden Yabaal werd u overigens tijdens uw gehoor meermaals geconfronteerd. U bleef echter herhalen dat u de waarheid sprak (gehoor CGVS II, p.25,37).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Aden Yabaal in de provincie Midden Shabelle in Somalië. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Aden Yabaal heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio

hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

e subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal op 1 december 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoor CGVS I, p.2). U werd in de loop van uw gehoor ook meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in en/of feitelijke herkomst uit Aden Yabaal in Somalië (gehoor CGVS II, p.25,35,37). U werd nochtans erop gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. U reageerde enkel met de algemene opmerkingen dat uw echtgenoot werd gevisieerd en u daardoor werd lastiggevallen (gehoor CGVS II, p.25), dat u geen (andere) problemen had en dat God u had gered (gehoor CGVS II, p.35). Ten slotte vroeg u zich af, nadat u nogmaals werd gewezen op uw gebrekkige kennis over uw woonomgeving, wat de Protection Officer wilde weten, daarbij uw eerdere argumenten herhalend (gehoor CGVS II, p.37).

Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (gehoor CGVS I, p.2 en CGVS II, p.35).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent

tegelijktijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft de door u neergelegde verklaring van geboorte en nationaliteitsverklaring, uitgereikt door de Somalische ambassade in België (d.d. 18/08/2016) dient te worden opgemerkt dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bieden de beide door u neergelegde documenten waarvan niet betwist wordt dat deze werd(en) uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daar u geen zicht biedt op uw werkelijke (laatste) verblijfplaatsen en nationaliteit(en) maakt u een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk. Wat betreft het door u neergelegde medische attest van besnijdenis, dient te worden vastgesteld dat er in beschreven staat dat u besnijdenis type 3 ondergaan heeft.

Gevraagd wat u wil aantonen met dit document, verklaarde u op achtjarige leeftijd een besnijdenis te hebben ondergaan (gehoor CGVS I, p.5). U legde uit dat u na elke bevalling diende ingeknipt te worden. Na deze ingreep zou u weliswaar niet volledig zijn geïnfibuleerd maar wel met gezondheidsklachten te kampen hebben (gehoor CGVS I, p.7). U stelde dan ook deze gezondheidsproblemen ten gevolge van uw besnijdenis in kaart te hebben willen brengen zodat uw drie niet besneden dochters niet hetzelfde dienen te ondergaan (gehoor CGVS I, p.8). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u al uw kinderen bij uw familie heeft achtergelaten en vreest dat uw schoonfamilie hen zou vinden om uw dochters te besnijden (gehoor CGVS I, p.8,9). Er dient te worden opgemerkt dat de Vluchtelingenconventie slechts van toepassing is op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor uw dochters niet het geval is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit bovenstaande elementen blijkt dat u uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming. Indien u werkelijk, zoals u beweert, tegen genitale verminking gekant bent kan niet worden ingezien waarom u het dan niet uw prioriteit heeft gemaakt uw onbesneden dochters voor genitale verminking te behoeden. U stelde weliswaar dat u uw dochters achterliet bij uw oom Hassan, die tegen besnijdenis is, maar u stelde dat alsnog het risico bestond dat uw schoonfamilie uw dochters zou vinden en hen onder dwang zou laten besnijden (gehoor CGVS I, p.15).

Wat betreft uw stelling bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw echtgenoot eventueel van u zou eisen alsnog geïnfibuleerd te worden (gehoor CGVS I, p.15) dient te worden vastgesteld dat uw vrees om terug (volledig) geïnfibuleerd te worden –eventueel op vraag van uw echtgenoot- louter hypothetisch is en niet is gestoeld op objectieve feiten. U verklaarde immers dat een ingreep waarbij u volledig zou worden geopend voor u niet prioritair is (gehoor CGVS I, p.15,16). Behalve dat u uw echtgenoot al meer dan drie jaar niet meer heeft gezien of gehoord, verklaarde u ook expliciet dat uw echtgenoot wel oren zou hebben indien u uw gezondheidsproblemen met hem zou bespreken (gehoor CGVS I, p.16). Wanneer u met deze feiten werd geconfronteerd verklaarde u hierover enkel dat u niet wist hoe anderen –u gaf als voorbeeld aan roddels van vroedvrouwen bij een mogelijke toekomstige bevalling te vrezen- over u zouden denken indien u zich zou laten openen (gehoor CGVS, p.16). Die uitleg is echter, gelet op alle voorgaande vaststellingen, niet overtuigend.

U heeft dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in verband met de door u reeds ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging zou kunnen inroepen of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade kan beschouwd worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien er geen enkele element aanwezig is in het administratief dossier, dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan, middels een herbesnijdenis en/of (volledige) infibulatie, dient vastgesteld te worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Alle informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Advies van het UNHCR".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 april 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar onwetendheid over haar reisweg wijt verzoekster aan het feit dat "alles geregeld werd door de smokkelaar", dat het duidelijk was "dat het niet de eerste keer was dat de smokkelaar op dergelijke wijze mensen uit Somalië gebracht had", dat de smokkelaar "wat hij deed, en verwachtte duidelijk geen problemen", dat zij "kreeg enkel de opdracht om bij vragen te zeggen dat haar naam N.Y.A. was en dat zij de echtgenote was van de smokkelaar" en dat "de smokkelaar heeft haar alleen de broodnodige informatie gegeven om risico's op latere verklikking te vermijden".

Dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard zou hebben dat haar moeder tot de clan Ogaden zou behoren moet volgens haar "een vergissing zijn". Zij meent verder dat zij "wél erg uitvoerig (heeft) uiteengezet hoe zij en haar broer mishandeld en gediscrimineerd werden in hun omgeving omwille van hun clan", waarvoor zij verwijst naar haar verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Zij legt uit dat "De schoonfamilie van verzoekende partij aanvaardde haar niet omwille van haar clan. Zij wisten dat verzoekende partij tegen besnijdenis was en dat haar dochters nog niet besneden waren. De schoonfamilie deed er alles aan om het leven van verzoekende partij een hel te maken. Het besnijden van de dochters werd niet alleen gedaan omdat dat de traditie is in Somalië, maar ook om het leven van verzoekende partij zuur te maken en haar te tonen dat zij met haar (en haar kinderen) konden doen en laten wat ze wilden."

Verzoekster meent dat zij "bijzonder veel over Adan Yabaal en haar district wist", zoals de districten en de provincies. Zij benadrukt dat zij "ongeleeterd, maar niet achterlijk" is en dat zij niet begrijpt "hoe haar kennis opdergelijke absurde gronden tegen haar gebruikt kunnen worden". Zij stelt dat zij tijdens haar gehoor alle moeite deed "om verwerende partij te doen begrijpen waar haar huis gelegen is", waarbij zij zelfs namen gaf van mensen wiens winkel men diende te passeren, maar dat "het bijzonder moeilijk (is) om dat uit te leggen aan iemand die er nooit is geweest én met tussenkomst van een tolk", temeer "gezien wegen geen namen hebben en alles er niet gereguleerd is zoals hier in België".

Wat de formaliteiten voor de oprichting van haar eethuisje betreft, merkt zij op dat "zij moest geen ondernemingsnummer opvragen, zelfstandigen statuut verkrijgen,... zoals in België om haar eethuisje te kunnen openen" en dat "er waren geen formaliteiten om een dergelijk eethuisje te openen". Zij bevestigt dat zij nooit belastingen moest betalen aan Al-Shabaab en dat zij niet kan weten "waarom Al Shabab dit niet heeft gevraagd aan haar".

Aangaande de vlucht uit haar land stelt verzoekster dat "zij had geen andere keus dan de risico's te nemen om haar dorp te verlaten" en dat zij "was zij vergezeld van 2 andere mannen, waardoor de risico een beetje beperkt werd".

Verzoekster verwijst naar een advies van professor Abbink waarin gesteld zou worden dat "veel Somali's gewoonweg niet alle clans en (kleine) dorpjes uit hun omgeving kennen" en dat "vele Somaliërs niet kunnen lezen of schrijven en de vele kleine dorpjes – (...) – niet (kunnen) kennen".

Zij voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster geeft aan “*een enorme angst opnieuw dichtgenaaid te worden bij terugkeer naar Somalië*” te hebben. Volgens verzoekster is er in Somalië “*een enorme druk op de vrouwen om zich te laten dichtnaaien*” en kan zij zich “*tegen deze diepgewortelde traditie niet verzetten in haar land van herkomst*”. Zij benadrukt dat niet betwijfeld wordt dat zij besneden werd en opnieuw (gedeeltelijk) dichtgenaaid werd en wijst dienaangaande op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Somalië uit vrees voor problemen omwille van haar behoren tot de minderheidsclan Madiban, omwille van haar schoonfamilie en omwille van Al Shabaab die haar echtgenoot zoekt. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters beweerde verblijf en herkomst uit Aden Yabaal, Midden-Shabelle, Somalië.

2.6. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. X; RvS 12 februari 2003, nr. X). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat

verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.7. Aangezien verzoekster verklaart op 6 juni 1977 geboren te zijn in Aden Yabaal, Midden-Shabelle, Somalië en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in 2016, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is en bijna 40 jaar in Aden Yabaal heeft gewoond, alwaar zij ook een eethuisje zou hebben gehad. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische en maatschappelijke aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters geografische en maatschappelijke kennis is echter ernstig ontoereikend.

2.8. Vooreerst bleek verzoekster geen doorleefde geografische kennis te hebben van haar eigen leefomgeving. Zo kende zij "Alud" niet, een plaats aan de rand van Aden Yabaal, gelegen op een hoofdweg (gehoor 1 december 2016, p. 19, 24-25), kon zij niet met zekerheid zeggen of haar wijk Dayaho of de wijk Waberi de grootste is (gehoor 1 december 2016, p. 25), wist zij niet op overtuigende wijze haar eigen woning te situeren (gehoor 1 december 2016, p. 20) en kon zij niet bij benadering inschatten hoelang haar dagelijks traject van haar woning naar haar eethuis was (gehoor 16 januari 2017, p. 22-23). Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster "ongeletterd, maar niet achterlijk" is en dat zij "bijzonder veel over Adan Yabaal en haar district wist", merkt de Raad op dat verzoekster inderdaad de zeven districten van Midden Shabelle kon opsommen (gehoor 1 december 2016, p. 18; gehoor 16 januari 2017, p. 13), dat zij de aangrenzende provincies aan de provincie Midden Shabelle kon noemen (gehoor 16 januari 2017, p. 22) en dat zij een opsomming kon geven van bezienswaardigheden in haar wijk, zoals een melkmarkt, een veemarkt een moskee en een voetbalveld in Dayaho (gehoor 1 december 2016, p. 19). Dergelijke kennis is echter opvallend, en niet verenigbaar met haar bewering dat zij zelf aangaf haar stad nooit verlaten te hebben en geen scholing te hebben genoten, en ondergraaft bijgevolg verder verzoeksters herkomst gezien het niet aannemelijk is dat zij wel theoretische en abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die in haar dagelijks leven kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren. De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster tijdens haar gehoor alle moeite deed "om verwerende partij te doen begrijpen waar haar huis gelegen is", waarbij zij zelfs namen gaf van mensen wiens winkel men diende te passeren, maar dat "het bijzonder moeilijk (is) om dat uit te leggen aan iemand die er nooit is geweest én met tussenkomst van een tolk", temeer "gezien wegen geen namen hebben en alles er niet gereguleerd is zoals hier in België", kan de vage en weinig doorleefde verklaringen over de ligging van haar woning ("Als men de stad binnen komt ligt mijn huis in het westen, je gaat voorbij de markt. (...) Als je in de stad bent ten westen en de stad is een klein stadje. (...) Ik bedoel als je in centrum staat is het ten westen van de suuqa, maar ik ben nooit stad uit geweest of binnengekomen. (...) Je gaat alsmaar rechtdoor en loopt en loopt en je slaat af bij winkel van Me., vervolgens wandel je verder en ga je naar huis van Ma., en dan wandel je verder en kom je daar op bestemming. (...) Je loopt voorbij normale huizen uit stenen en zo maar ook hutjes."); gehoor 1 december 2016, p. 20-21) niet verschonen, daar geenszins gevraagd werd naar windrichtingen of straatnamen, maar van verzoekster wel verwacht kan worden dat zij haar onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld op spontane wijze kan beschrijven. Hieruit blijkt eens te meer dat verzoekster wel gestudeerd heeft en enkel in staat is theoretische kennis te geven.

2.9. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar het bijgevoegde "Advies van het UNHCR" over de zaak van asielzoeker Y., wiens asielrelaas op geen enkele wijze verbonden is met verzoeksters asielrelaas, wijst de Raad erop dat elk asielrelaas op zijn individuele merites wordt beoordeeld en dat aldus de verwijzing naar de feitelijke beoordeling en specifieke omstandigheden eigen aan dit ander, aan verzoeksters asielrelaas vreemd asioldossier, niet nuttig wordt aangevoerd.

Daarbij kan nog worden vastgesteld dat professor Abbink's titels wel worden aangevoerd maar er wordt niet duidelijk gemaakt waar hij zijn expertise voor Somalië opdeed. In het bijzonder is van belang of hij in Somalië zelf antropologische studies heeft uitgevoerd of enkel bij de uitgeweken Somalische bevolking en/of vluchtelingen buiten Somalië en bij welke generatie. De Raad ziet evenmin in, noch wordt dit toegelicht, hoe op basis van het UNHCR advies conclusies zouden kunnen geformuleerd worden naar de wijze van ondervraging in verzoeksters asielzaak. Temeer gezien verzoekster niet ondervraagd werd

over allerlei “(kleine) dorpjes uit hun omgeving”, zoals het advies aanklaagt, maar over haar de omgeving van haar eigen dorp en wijk, alsook over de ligging van haar huis en werkplaats.

2.10. Verzoekster bleek voorts onwetend over hoe iemand in Aden Yabaal een eetplaats opent (gehoor 16 januari 2017, p. 23) en welke formaliteiten hiervoor in orde moeten worden gebracht (gehoor 16 januari 2017, p. 24). Zij kon evenmin aannemelijk maken waarom zij zelf nooit taksen moest betalen aan Al Shabaab, hoewel zij wist dat andere zakenlui dit wel dienden te doen (gehoor 16 januari 2017, p. 24) terwijl zij anderzijds wel stelde dat Al Shabaab haar gedurende een jaar kwam lastigvallen op zoek naar haar echtgenoot (gehoor 16 januari 2017, p. 12,16-18). Verder kon verzoekster niet aangeven hoe oud zij was toen Al Shabaab aan het bewind kwam in haar woonplaats (gehoor 16 januari 2017, p. 36), legde zij enkel oppervlakkige verklaringen af over de impact van deze groepering op het dagelijks leven in haar dorp en beweerde zij vreemd genoeg dat de komst van Al Shabaab niets veranderde aan haar leven (“Die mensen waren heel bang, iedereen was bang van die mensen. (...) Angst, mensen waren bang en op gegeven moment leefden ze zo en veranderde er niets aan mijn leven.”; gehoor 16 januari 2017, p. 37), hoewel zij beweerdelijk haar land zou zijn ontvlucht omwille van problemen met Al Shabaab. Ook verzoeksters verklaringen over haar vlucht uit Aden Yabaal wijzen erop dat verzoekster geen bekendheid heeft met het leven in een dorp onder bewind van Al Shabaab. Zo verklaarde zij begin zevende maand 2016 vanuit Aden Yabaal, per wagen, vergezeld door twee mannelijke bestuurders en twee andere vrouwelijke passagiers, naar Mogadishu te zijn gereisd (gehoor 16 januari 2017, p. 31), waarbij zij geen melding maakte van enige bezorgdheden, risico’s of problemen (gehoor 16 januari 2017, p. 35), terwijl de regels van Al Shabaab opleggen dat vrouwen die zich willen verplaatsen zich moeten laten begeleiden door een mannelijk familielid. Verzoekster is vreemd aan de Somalische gemeenschap

2.11. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoekster niet bekend is met Aden Yabaal, Midden-Shabelle, Somalië en er ook niet heeft gewoond. De beweerde problemen omwille van haar behoren tot de minderheidsclan Madiban, omwille van haar schoonfamilie en omwille van Al Shabaab die haar echtgenoot zoekt, zijn bijgevolg evenmin geloofwaardig gezien deze problemen zich in Aden Yabaal, Somalië, zouden hebben afgespeeld.

2.12. Dat verzoeksters asielrelaas verzonnen is, blijkt tevens uit de vaststelling dat zij geen persoonlijke concrete voorbeelden kon geven van de discriminatie omwille van haar beweerd behoren tot de minderheidsclan Madiban. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij “wél erg uitvoerig (heeft) uiteengezet hoe zij en haar broer mishandeld en gediscrimineerd werden in hun omgeving omwille van hun clan”, gezien zij zich beperkte tot nietszeggende veralgemeningen (“Bv elke keer wordt je als Boon aangesproken, men zegt daar is de Boon-vrouw en ze laten je merken dat je anders bent. (...) Ze vernederen ze zeggen ze hebben van een lijk gegeten. (...) Je krijgt veel problemen met bevolking, niemand kijkt je aan bv. (...) We hebben heel veel problemen zo. (...) Je wordt geslagen door jongens meisjes en als men dan klacht bij de ouders wil neerleggen dan zeggen ze wie is dat dat die dat durft te zeggen.”; gehoor 16 januari 2017, p. 5) en een voorbeeld dat zij zelf niet meegemaakt kan hebben, daar zij zelf aangaf nooit naar de koranschool gegaan te zijn (“Bv als je naar koranschool wil, naar de madrassa, dan kijken de kinderen je raar aan.”; gehoor 16 januari 2017, p. 5). Hoe dan ook moeten, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakt echter geen melding van dergelijke verregaande discriminaties.

2.13. Bovendien verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat haar moeder van de clan Ogaden was, een subclan van de hoofdclan Darod (gehoor 1 december 2016, p. 28; verklaring DVZ, vraag 6e), terwijl zij thans aanvoert dat zowel haar moeder als haar vader tot de Madiban behoorden, wat de waarachtigheid van haar verklaringen verder ondermijnt nu verzoekster diende te weten dat een dergelijk combinatie niet waarschijnlijk is. De loutere stelling in het verzoekschrift dat dit “een vergissing” moet zijn noch haar uitleg tijdens het gehoor dat “ik was mezelf niet, ik had veel zorgen, misschien dacht ik niet na en floepte dat woord uit mijn mond” (gehoor 1 december 2016, p. 29) kan deze incoherentie

verklaren, temeer daar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken wél aangaf dat haar vader tot de Madiban behoort een dus bewust een onderscheid maakte tussen de clan van haar vader en die van haar moeder (verklaring DVZ, vraag 6e).

2.14. Wat de beweerde problemen met de schoonfamilie betreft, merkt de Raad nog op verzoekster en haar gezin, ondanks de aanhoudende incidenten met haar schoonfamilie, steeds bleven wonen in dezelfde huurwoning, hoewel haar echtgenoot regelmatig zaken deed in Mogadishu en ze zich dus mogelijk door een verhuis naar deze grote stad aan de problemen hadden kunnen onttrekken (gehoor gehoor 1 december 2016, p. 25-26; gehoor 16 januari 2017, p. 4, 10, 14, 21). Voorts strookt verzoeksters bewering dat haar schoonfamilie hun eigen zoon, diens huwelijk en diens kinderen verstoten hadden (gehoor 1 december 2016, p. 9) niet met haar stellingen dat diezelfde schoonfamilie haar kinderen meermaals meenam om de zorg over te (willen) nemen (gehoor 1 december 2016, p. 10) en dat deze schoonfamilie de moeite deed om een vrouw in te huren die besnijdenissen uitvoert, deze bij verzoekster thuis te brengen en haar hiervoor te vergoeden om verzoeksters dochters en hun nicht aan een traditioneel ritueel te onderwerpen waarmee ze hen tot een volwaardig geaccepteerd lid van de gemeenschap maken (gehoor 1 december 2016, p. 8-9, 11-13).

Dat de schoonfamilie deze besnijdenissen uitvoerde *“ook om het leven van verzoekende partij zuur te maken en haar te tonen dat zij met haar (en haar kinderen) konden doen en laten wat ze wilden”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de schoonfamilie er zodoende voor zorgde dat verzoeksters (door de schoonfamilie niet aanvaarde) dochters en nicht geaccepteerd zouden worden door de Somalische samenleving. Ten slotte indien verzoekster inderdaad schrik had voor de besnijdenis van haar dochters, dienst vast gesteld te worden dat ze geen enkele maatregel nam om dit te voorkomen, minstens dit geeft ze niet aan.

2.15. Wat verzoeksters vrees betreft dat haar drie niet-besneden dochters besneden zouden worden (gehoor 1 december 2016, p. 7-9, 15), kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster beweerde dat zij haar dochters heeft achtergelaten bij haar familie en dat ze zich aldus niet in België bevinden, zodat geen internationale bescherming kan worden geboden. Bovendien kan uit bovenstaande blijken dat verzoeker niet vertrokken is uit Somalië, dat zij er niet gewoond heeft en dat ze dus niet vertrokken is omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, noch omwille van een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster kan bezwaarlijk stellen dat ze vreest voor haar dochters wanneer ze deze zelf vrijwillig heeft achtergelaten. Immers anders redeneren zou betekenen dat verzoekster deze meisjes moedwillig heeft blootgesteld aan een mogelijke besnijdenis en onveiligheid, wat schuldig nalatig gedrag zou uitmaken in hoofde van verzoekster.

2.16. Waar verzoekster aanvoert te vrezen dat haar echtgenoot zou eisen dat zij geherinfibuleerd zou worden en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet inroept, benadrukt de Raad dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”* In casu zijn er *“goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”* gezien uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Focus: Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië”* van 13 juni 2016) blijkt dat er in Somalië geen sprake is van systematische en automatische toepassing van herinfibulatie en dat herinfibulatie na een bevalling enkel wordt toegepast wanneer vrouwen dit zelf wensen. Verzoekster toont met haar beweringen in het verzoekschrift dat er in Somalië *“een enorme druk (is) op de vrouwen om zich te laten dichtnaaien”* en kan zij zich *“tegen deze diepgewortelde traditie niet verzetten in haar land van herkomst”* het tegendeel niet aan, temeer daar zij zelf aangaf haar echtgenoot al 3 jaar niet gezien te hebben (gehoor 1 december 2016, p. 16). Immers uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen gebeurt op vraag van de vrouw zelf, die als volwassen vrouw haar eigen keuze maakt en niet onder dwang of druk.

2.17. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat verzoeksters gehele geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt door haar vage verklaringen over haar reisweg. Zo kon zij niet aangeven naar welk land zij vanuit Somalië gevlogen is (gehoor 16 januari 2017, p. 32), noch naar welk land zij hierna een vliegreis ondernam (gehoor 16 januari 2017, p. 32), noch welke nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum het gebruikte reisdocument van N.Y.A. vermeldde (gehoor 16 januari 2017, p. 32-33), noch enige andere gegevens (behalve zijn voornaam) van de smokkelaar over wie zij moest zeggen dat het haar echtgenoot was (gehoor 16 januari 2017, p. 32). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd

dat “alles geregeld werd door de smokkelaar”, dat het duidelijk was “dat het niet de eerste keer was dat de smokkelaar op dergelijke wijze mensen uit Somalië gebracht had”, dat de smokkelaar “wat hij deed, en verwachtte duidelijk geen problemen”, dat zij “kreeg enkel de opdracht om bij vragen te zeggen dat haar naam N.Y.A. was en dat zij de echtgenote was van de smokkelaar” en dat “de smokkelaar heeft haar alleen de broodnodige informatie gegeven om risico's op latere verklikking te vermijden”, antwoordt de Raad dat van verzoekster wel degelijk verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst preciaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. Bovendien blijkt uit voorgaande dat verzoekster wel theoretische kennis kan opnemen en weergeven zodat zij ook geacht kan worden haar reisweg enigszins te beschrijven.

2.18. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boutte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.21. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Aden Yabaal, Midden-Shabelle, Somalië.

2.22. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Aden Yabaal, Midden-Shabelle, Somalië niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Aden Yabaal, Midden-Shabelle, Somalië.

2.23. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, afkomst niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielpprocedure haar ware identiteit en regio van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.26. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK